TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2017. gada 11. maijā*

Apelācija — Sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — 4. panta 2. punkta trešais ievilkums — Izņēmumi no tiesībām piekļūt dokumentiem — Nepareiza interpretācija — Pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzība — Sevišķas sabiedrības intereses, kas pamato dokumentu publiskošanu — Vispārējās konfidencialitātes prezumpcija — Dokumenti, kas attiecas uz *EU Pilot* procedūru

Lieta C-562/14 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2014. gada 5. decembrī iesniedza

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *A. Falk*, *C. Meyer-Seitz*, *U. Persson* un *N. Otte Widgren*, kā arī *E. Karlsson* un *L. Swedenborg*, pārstāvji,

prasītāja,

pārējie lietas dalībnieki –

Darius Nicolai Spirlea,

Mihaela Spirlea,

ar dzīvesvietu Kapecāno Pjānore [*Capezzano Pianore*] (Itālija),

prasītāji pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *H. Krämer* un *P. Costa de Oliveira*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *T. Henze* un *A. Lippstreu*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *D. Hadroušek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

Dānijas Karaliste, ko pārstāv *C. Thorning*, pārstāvis,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *M. J. García-Valdecasas Dorrego*, pārstāve,

* Tiesvedības valoda – vācu.

Somijas Republika, ko pārstāv *S. Hartikainen*, pārstāvis,

personas, kas iestājušās pirmajā instancē.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*] (referents), K. Vajda [*C. Vajda*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*] administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 21. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2016. gada 17. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību Zviedrijas Karaliste lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2014. gada 25. septembra spriedumu lietā *Sprilea*/Komisija (T-306/12, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2014:816), ar kuru tā noraidīja *Darius Nicolai Spirlea* un *Mihaela Spirlea* prasību atcelt Eiropas Komisijas 2012. gada 21. jūnija lēmumu par atteikumu piešķirt viņiem piekļuvi diviem informācijas pieprasījumiem, kurus šī iestāde 2011. gada 10. maijā un 10. oktobrī bija adresējusi Vācijas Federatīvajai Republikai *EU Pilot* 2070/11/SNCO procedūras ietvaros (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

I. Atbilstošie tiesību akti

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) ir definēti piekļuves šo iestāžu dokumentiem principi, nosacījumi un ierobežojumi.

3 Saskaņā ar šīs regulas preambulas 4. apsvērumu:

"Šīs regulas mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem un noteikt vispārīgus principus un ierobežojumus šādām tiesībām saskaņā ar [LESD 15. panta 3. punktu]."

4 Minētās regulas preambulas 11. apsvērumā ir paredzēts:

"Principā visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem. Tomēr atsevišķos gadījumos būtu jāaizsargā sabiedrības un privātās intereses, nosakot izņēmumus. Vajadzētu dot iestādēm tiesības neizpaust iekšējo pārrunu un apspriežu saturu, ja tas ir nepieciešams to pienākumu izpildes nodrošināšanai. Izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopienas tiesību principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās."

5 Tās pašas regulas 1. pantā ir noteikts:

"Šīs regulas mērķis ir:

a) noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt [LESD 15. panta 3. punktā] paredzētajiem Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas (turpmāk tekstā – "iestādes") dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem;

b) izstrādāt noteikumus, kas nodrošina šo tiesību iespējami vienkāršāku izmantošanu;

c) sekmēt labu administratīvo praksi attiecībā uz piekļuvi dokumentiem."

6 Regulas Nr. 1049/2001 2. pantā ir paredzēts:

"1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.

[..]"

7 Šīs regulas 4. panta 2. un 6. punktā ir noteikts:

"2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

[..]

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas tiek publiskotas."

II. Tiesvedības priekšvēsture

8 Prasītāji pirmajā instancē, vecāki, kuru bērns nomira 2010. gada augustā, iespējams, no autologo cilmes šūnu terapeitiskās ārstēšanas, kas viņam tika piemērota privātā klīnikā Diseldorfā (Vācija), ar 2011. gada 8. marta vēstuli iesniedza Komisijas Veselības ģenerāldirektorātam (ĢD) sūdzību.

9 Šajā sūdzībā viņi būtībā apgalvoja, ka šī privātā klīnika varēja īstenot savas terapeitiskās darbības Vācijas iestāžu bezdarbības dēļ, kuras tādējādi esot pārkāpušas Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 13. novembra Regulas (EK) Nr. 1394/2007 par uzlabotas terapijas zālēm un ar ko groza Direktīvu 2001/83/EK un Regulas (EK) Nr. 726/2004 (OV 2007, L 324, 121. lpp.) normas.

10 Pēc šīs sūdzības Komisija sāka *EU Pilot* procedūru ar numuru 2070/11/SNCO un sazinājās ar Vācijas iestādēm, lai pārbaudītu, kādā mērā notikumos, kas aprakstīti sūdzībā saistībā ar šīs privātās klīnikas darbību, varēja tikt pārkāpta Regula Nr. 1394/2007.

11 Konkrētāk, 2011. gada 10. maijā un 10. oktobrī Komisija nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai divus informācijas pieprasījumus (turpmāk tekstā – "strīdīgie dokumenti"), uz kuriem tā atbildēja attiecīgi 2011. gada 7. jūlijā un 4. novembrī.

12 2012. gada 23. februārī un 5. martā šie prasītāji saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 lūdza piekļuvi dokumentiem, kuros ietverta informācija saistībā ar viņu sūdzības izskatīšanu. Konkrētāk, viņi lūdza atļauju iepazīties, pirmkārt, ar apsvērumiem, kurus Vācijas Federatīvā Republika iesniegusi 2011. gada 4. novembrī, kā arī, otrkārt, ar strīdīgajiem dokumentiem.

13 2012. gada 26. martā Komisija ar divām atsevišķām vēstulēm noraidīja viņu pieteikumus piekļūt šiem apsvērumiem un dokumentiem.

14 2012. gada 30. martā šie prasītāji iesniedza Komisijai atkārtotu pieteikumu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu.

15 2012. gada 30. aprīlī Komisija informēja prasītājus, ka, ņemot vērā sūdzībā sniegto informāciju, kā arī Vācijas iestāžu iesniegtos apsvērumus pēc Komisijas informācijas pieprasījumiem, tā nevar konstatēt, ka Vācijas Federatīvā Republika būtu pārkāpusi Savienības tiesības, it īpaši Regulu Nr. 1394/2007. Komisija viņiem arī norādīja, ka, tā kā neesot prasītāju iesniegtu papildu pierādījumu, tikšot piedāvāts izbeigt izmeklēšanu.

16 2012. gada 21. jūnijā Komisija ar apstrīdēto lēmumu atteica piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu. Būtībā tā uzskatīja, ka šo dokumentu publiskošana varētu ietekmēt pienācīgu izmeklēšanas procedūras, kas sākta saistībā ar Vācijas Federatīvo Republiku, norisi. Turklāt tā uzskatīja, ka daļēja piekļuve šiem dokumentiem saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu nav iespējama šajā lietā. Visbeidzot tā konstatēja, ka nepastāv nekādas sevišķas sabiedrības intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pēdējās teikuma daļas nozīmē, kas pamatotu šo pašu dokumentu publiskošanu.

17 2012. gada 27. septembrī Komisija informēja prasītājus pirmajā instancē par to, ka procedūra *EU Pilot* 2070/11/SNCO ir galīgi pabeigta.

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

18 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 6. jūlijā, prasītāji pirmajā instancē lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu. Komisija lūdza Vispārējo tiesu prasību noraidīt kā nepamatotu.

19 Tiesvedībā Vispārējā tiesā Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste iestājās lietā šo prasītāju prasījumu atbalstam, taču Čehijas Republika un Spānijas Karaliste iestājās lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

20 Savas prasības pirmajā instancē atbalstam šie prasītāji būtībā norādīja četrus pamatus attiecīgi par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pārkāpumu, minētās regulas 4. panta 6. punkta pārkāpumu, pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi un Komisijas 2002. gada 20. marta paziņojuma Eiropas Parlamentam un Eiropas ombudam par attiecībām ar sūdzības iesniedzēju par Kopienas tiesību pārkāpumiem (COM(2002) 141, galīgā redakcija) (OV 2002, C 244, 5. lpp.) pārkāpumu.

21 Vispārējā tiesa secīgi noraidīja visus šos pamatus un līdz ar to prasību kopumā.

IV. Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

22 Ar savu apelācijas sūdzību Zviedrijas Karaliste lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu, kā arī apstrīdēto lēmumu un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Dānijas Karaliste lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu.

24 Somijas Republika lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu un apstrīdēto lēmumu.

25 Komisija un Spānijas Karaliste lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Čehijas Republika lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību.

27 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2015. gada 7. aprīļa rīkojumu Vācijas Federatīvajai Republikai tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Šī dalībvalsts lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību.

V. Par apelācijas sūdzību

28 Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, Zviedrijas Karaliste izvirza trīs pamatus, pirmkārt, par izņēmuma, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, nepareizu interpretāciju, kura izraisīja to, ka ir kļūdaini piemērota vispārējā konfidencialitātes prezumpcija saistībā ar dokumentiem, kuri attiecas uz *EU Pilot* procedūru, otrkārt, par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējās daļas kļūdainu interpretāciju saistībā ar sevišķu sabiedrības interešu esamību un, treškārt, par Vispārējās tiesas kļūdu, jo tā atteicās ņemt vērā, ka *EU Pilot* procedūra tika izbeigta pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

A. Par pirmo pamatu

1. Lietas dalībnieku argumenti

29 Zviedrijas Karaliste atgādina, ka Savienības iestāžu darbībai, kā tas izriet no LES 1. panta, LESD 15. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. panta, ir piemērojams lielākās iespējamās pārskatāmības princips. Tā apgalvo, ka saskaņā ar 2008. gada 1. jūlija spriedumu Zviedrija un *Turco* /Padome (C-39/05 P un C-52/05 P, EU:C:2008:374) sabiedrības kontrole pār iestāžu darbību ir viens no demokrātiskas sabiedrības būtiskajiem pamatiem un ka izņēmumi no šī principa, kā tas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 1.–4. apsvēruma, ir jāinterpretē šauri.

30 Zviedrijas Karaliste uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 63. un 80. punktā izklāstītajos apsvērumos ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, jo Vispārējai tiesai, pirmkārt, neesot bijis jānospriež, ka Komisija, lai atteiktu piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, kas saistīti ar *EU Pilot* procedūru, saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, kas attiecas uz izmeklēšanas procedūrām, varēja pamatoties uz vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas, kas attiecas uz noteiktu dokumentu kategoriju, esamību, un, otrkārt, tai esot bijis jānospriež, ka Komisijai šajā lietā bija konkrēti un individuāli jāizvērtē strīdīgie dokumenti.

31 Šī dalībvalsts kritizē vērtējumus, kas izklāstīti apstrīdētā sprieduma 56. punktā, un apgalvo, ka atšķirību starp *EU Pilot* procedūru un procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi ir daudz vairāk nekā to starpā esošo līdzību, līdz ar ko dokumentu, uz kuriem attiecas procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadija, vispārējo konfidencialitātes prezumpciju nav pamatoti piemērot dokumentiem, uz kuriem attiecas *EU Pilot* procedūra.

32 Zviedrijas Karaliste vispirms uzskata, ka nevarot tikt pamatoti apgalvots, pretēji pārsūdzētā sprieduma 62. punktā izklāstītajam apgalvojumam, ka *EU Pilot* procedūras vienīgais mērķis ir izvairīties no prasības sakarā ar pienākumu neizpildi, ciktāl šai procedūrai ir atšķirīga būtība un mērķis, jo tā ir tostarp paredzēta, lai ļautu Komisijai pieprasīt tīri faktiska rakstura informāciju. Turpinājumā – Komisija, sazinoties ar dalībvalsti *EU Pilot* procedūras ietvaros, šajā stadijā šai dalībvalstij nepārmetot Savienības tiesību pārkāpumu. Visbeidzot, *EU Pilot* procedūru dokumentos reti esot ietvertas Komisijas paustās nostājas, kuras varētu tikt izvirzītas eventuālā procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi.

33 Zviedrijas Karaliste uzskata, ka no 2013. gada 14. novembra sprieduma *LPN* un Somija/Komisija (C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738) 47.–49. punkta skaidri izriet, ka papildus kvalitatīvajām prasībām, kurām ir jāatbilst procedūrai, uz kuru attiecas attiecīgais dokuments, vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas piemērošana tādējādi paredz, ka šo dokumentu skaits ir pietiekami liels. Tā apgalvo, ka tādēļ Vispārējās tiesas apsvērumos, kas izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 74. un 75. punktā, ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā un ka rūpes par administratīvo efektivitāti, kuras var pamatot vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas piemērošanu, nevarot pastāvēt, ja pieteikums par piekļuvi attiecas vienīgi uz diviem dokumentiem.

34 Dānijas Karaliste un Somijas Republika apgalvo, ka *EU Pilot* procedūras var attiekties uz plašu gadījumu klāstu – no tīri faktiskām situācijām līdz lietām, kas pielīdzināmas procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijai, līdz ar ko vienīgi pēc dokumentu, uz kuriem attiecas pieteikums par piekļuvi, konkrētas izvērtēšanas ir iespējams lemt par to publiskošanu. Somijas Republika arī uzskata, ka izvērtēšana, kas attiecas uz veidu, kādā dalībvalsts ievēro Savienības tiesības, nav pietiekama, lai piemērotu vispārējo konfidencialitātes prezumpciju dokumentiem, kas saistīti ar šo izvērtēšanu, un ka lēmums sākt formālo procedūru, kas paredzēta LESD 258. pantā, ir šīs vispārējās prezumpcijas piemērošanas nosacījums.

35 Komisija, Vācijas Federatīvā Republika, Čehijas Republika un Spānijas Karaliste apstrīd šo argumentāciju.

2. Tiesas vērtējums

36 *EU Pilot* procedūru būtība un būtiskās īpašības ir izklāstītas pārsūdzētā sprieduma 10. un 11. punktā, un tās neapstrīd neviens no lietas dalībniekiem apelācijas tiesvedībā.

37 Šīs konstatācijas turklāt apstiprina vērtējuma ziņojums, kas attiecas uz Komisijas 2010. gada 3. marta "*EU Pilot*" iniciatīvu (COM(2010) 70, galīgā redakcija), un otrais ziņojums, kas attiecas uz Komisijas 2011. gada 21. decembra "*EU Pilot*" iniciatīvu (COM(2011) 930 *final*). Konkrēti, šī pēdējā minētā ziņojuma 3. lapaspusē Komisija ir sniegusi *EU Pilot* procedūras raksturojumu:

> ""*EU Pilot*" sistēma ir galvenais Komisijas instruments, lai sazinātos ar dalībvalstīm par jautājumiem saistībā ar [Savienības] tiesību pareizu piemērošanu vai dalībvalstu tiesību aktu atbilstību šīm tiesībām, tam notiekot procedūras agrīnā stadijā (t.i., pirms pārkāpuma procedūras sākšanas saskaņā ar LESD [..] 258. pantu). Katru reizi, kad parādās pārkāpuma procedūras izmantošanas iespējamība, vispārējs noteikums paredz, ka *EU Pilot* ir jāizmanto, pirms Komisija sāk pirmo procedūras saskaņā ar LESD [..] 258. punktu stadiju. Iepriekš īstenotā prakse, saskaņā ar kuru Komisija šajā sakarā nosūtīja administratīvās vēstules, tādēļ ir aizstāta."

38 No šīm konstatācijām un no šiem ziņojumiem izriet, ka *EU Pilot* procedūra ir sadarbības starp Eiropas Komisiju un dalībvalstīm procedūra, kas ļauj pārbaudīt, vai ES tiesības ir ievērotas un pareizi piemērotas šajās dalībvalstīs. Šis procedūras veids ir paredzēts, lai iespējamos ES tiesību pārkāpumus atrisinātu efektīvi, cik vien iespējams izvairoties no oficiālās procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. pantu.

39 Tādēļ *EU Pilot* procedūras funkcija ir sagatavot vai izvairīties no procedūras pret dalībvalsti sakarā ar pienākumu neizpildi.

40 2013. gada 14. novembra spriedumā *LPN* un Somija/Komisija (C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738) Tiesa nosprieda, ka dokumentiem, kas saistīti ar pirmstiesas stadijā esošu procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, var tikt piemērota vispārējā konfidencialitātes prezumpcija. Šī paša sprieduma 65. punktā Tiesa uzskatīja, ka "var pieņemt, ka ar procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi saistīto dokumentu izpaušana šīs procedūras pirmstiesas stadijā var mainīt šīs procedūras raksturu, kā arī norisi un ka līdz ar to šī izpaušana principā var negatīvi ietekmēt izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izpratnē".

41 Līdz ar to lietā, kurā pasludināts iepriekšējā punktā norādītais spriedums, visi dokumenti – neatkarīgi no tā, vai tie ir sagatavoti šīs procedūras neformālajā stadijā, t.i., pirms Komisija ir nosūtījusi brīdinājuma vēstuli attiecīgajai dalībvalstij, vai šīs procedūras formālajā stadijā, proti, pēc šīs vēstules nosūtīšanas, – ir jāuzskata par aptvertiem ar šo prezumpciju.

42 Protams, minētajā lietā *EU Pilot* procedūra netika piemērota, jo šī procedūra tika ieviesta tikai no 2008. gada.

43 Tomēr, kā to Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 66. punktā, ar *EU Pilot* procedūru ir vienīgi formalizēta vai strukturēta informācijas apmaiņa, kas tradicionāli pastāvējusi starp Komisiju un dalībvalstīm izmeklēšanas neformālajā stadijā saistībā ar iespējamiem Savienības tiesību pārkāpumiem.

44 Lai gan 2015. gada 16. jūlija sprieduma *ClientEarth*/Komisija (C-612/13 P, EU:C:2015:486) 78. punktā Tiesa ir precizējusi, ka vispārējā konfidencialitātes prezumpcija nav piemērojama dokumentiem, kas lēmuma atteikt piekļuvi brīdī nav bijuši iekļauti lietas materiālos saistībā ar notiekošu administratīvu procedūru vai tiesvedību, šī argumentācija neliedz piemērot šo prezumpciju dokumentiem, kas saistīti ar *EU Pilot* procedūru un kas skaidri ietilpst to kopējās piederības lietas materiāliem saistībā ar notiekošu administratīvo procedūru.

45 Tādējādi, kamēr izmeklēšanas, kas īstenota *EU Pilot* procedūras ietvaros, pirmstiesas stadijā pastāv risks ietekmēt procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi raksturu, grozīt tās norisi un aizskart šīs procedūras mērķus, vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas piemērošana dokumentiem, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti, ir pamatota saskaņā ar risinājumu, kuru sniegusi Tiesa 2013. gada 14. novembra spriedumā *LPN* un Somija/Komisija (C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738). Šis risks pastāv līdz brīdim, kad *EU Pilot* procedūra ir izbeigta un formālās procedūras pret dalībvalsti sakarā ar pienākumu neizpildi sākšana ir galīgi izslēgta.

46 Šī vispārējā prezumpcija neizslēdz iespēju pierādīt, ka uz attiecīgo dokumentu, kura publiskošana ir pieprasīta, minētais pieņēmums neattiecas vai ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas pamato dokumenta publiskošanu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējai daļai (spriedums, 2013. gada 14. novembris, *LPN* un Somija/Komisija (C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 66. punkts).

47 Saistībā ar apgalvoto Komisijas pienākumu konkrēti un individuāli izvērtēt dokumentus, kas saistīti ar *EU Pilot* procedūru un kuriem ir lūgts piekļūt, Vispārējā tiesa, atsaucoties uz 2013. gada 14. novembra sprieduma *LPN* un Somija/Komisija (C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738) 68. punktu, pārsūdzētā sprieduma 83. punktā pamatoti ir norādījusi, ka šāds pienākums liegtu vispārējai konfidencialitātes prezumpcijai lietderīgo iedarbību.

48 Šajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 45. punktā ir konstatējusi, un tas nav apstrīdēts šīs apelācijas sūdzības ietvaros, ka attiecīgā *EU Pilot* procedūra ir "izmeklēšana" Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma nozīmē.

49 Pēc tam Vispārējā tiesa ir izvērtējusi, vai Komisija varēja izvirzīt vispārēju prezumpciju par to mērķu skaršanu, kurus aptver Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, lai atteiktu piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar *EU Pilot* procedūru, un apstiprinoši atbildējusi uz šo jautājumu pārsūdzētā sprieduma 63. un 80. punktā.

50 Saistībā ar iespējamo Komisijas 2012. gada 30. aprīļa vēstules, kas minēta šī sprieduma 15. punktā, ietekmi uz pienākumu publiskot strīdīgos dokumentus ir jānorāda, ka šī vēstule nav Komisijas galīgais lēmums nesākt formālo procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi pret Vācijas Federatīvo Republiku, bet ar šo vēstuli ir vienīgi paziņots tās sākotnējais nodoms izbeigt izmeklēšanu. Komisijas galīgais lēmums nesākt pret Vācijas Federatīvo Republiku formālo procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi tika pieņemts tikai 2012. gada 27. septembrī, tādējādi izbeidzot attiecīgo *EU Pilot* procedūru. Līdz ar to, lai gan apstrīdētais lēmums, kas datēts ar 2012. gada 21. jūniju, tika pieņemts pēc 2012. gada 30. aprīļa vēstules, šis lēmums tomēr tika pieņemts pirms atteikšanās sākt formālo procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, jo šī atteikšanās ir datēta ar 2012. gada 27. septembri. Tādēļ 2012. gada 30. aprīļa vēstulei nav nekādas ietekmes uz Komisijas spēju pamatoties uz vispārējo konfidencialitātes prezumpciju, kas norādīta iepriekšējā šī sprieduma punktā.

51 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, Vispārējā tiesa, atzīstot Komisijas spēju, tai izvirzot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas procedūrām, pamatoties uz vispārējo konfidencialitātes prezumpciju, kas piemērojama noteiktām dokumentu kategorijām, lai atteiktu piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar *EU Pilot* procedūru, neveicot konkrētu un individuālu lūgto dokumentu pārbaudi, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

52 Šajos apstākļos pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

B. Par otro pamatu

1. Lietas dalībnieku argumenti

53 Zviedrijas Karaliste, kuru atbalsta Somijas Republika, apgalvo, ka Vispārējās tiesas lēmums, kas izklāstīts pārsūdzētā sprieduma 94. un 95. punktā, ir juridiski kļūdains, jo tā esot nepamatoti nospriedusi, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka šajā lietā nekādas sevišķas sabiedrības intereses nepamato strīdīgo dokumentu publiskošanu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējo daļu, jo labākais veids, kā kalpot sabiedrības interesēm, būtu pabeigt *EU Pilot* procedūru ar Vācijas Federatīvo Republiku. Norādot uz 44. punktu 2008. gada 1. jūlija spriedumā Zviedrija un *Turco*/Padome (C-39/05 P un C-52/05 P, EU:C:2008:374), Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka Komisijai nav jāspriež par labāko veidu, kā kalpot sabiedrības interesēm, bet gan jāpārbauda, vai pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas pamato dokumentu publiskošanu.

54 Komisija un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd šo argumentāciju.

2. Tiesas vērtējums

55 Pārsūdzētā sprieduma 97. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka prasītāji pirmajā instancē, lai pamatotu savu pieteikumu piekļūt strīdīgajiem dokumentiem, ir norādījuši vienīgi vispārējus apgalvojumus, saskaņā ar kuriem šo dokumentu publiskošana esot nepieciešama sabiedrības veselības aizsardzībai, un nav snieguši konkrētu pamatojumu, kādā mērā šāda publiskošana kalpotu šīm sabiedrības interesēm. Tomēr, kā Vispārējā tiesa ir pamatoti atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma tajā pašā punktā, lai šajā lietā pierādītu, ka strīdīgo dokumentu publiskošana atbilst šādai nepieciešamībai,

šiem prasītājiem būtu bijis jāpierāda tādu sevišķu sabiedrības interešu esamība Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pēdējās teikuma daļas nozīmē, kuras varētu pamatot šādu publiskošanu.

56 Tiesa jau ir nospriedusi, ka tam, kurš apgalvo sevišķu sabiedrības interešu esamību, ir konkrēti jānorāda apstākļi, kas pamato attiecīgo dokumentu publiskošanu, un ka vispārēja rakstura apsvērumu izklāsts nevar būtu pietiekams, lai pierādītu, ka sevišķas sabiedrības intereses prevalē pār iemesliem, kas pamato attiecīgo dokumentu publiskošanas atteikumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 14. novembris, *LPN* un Somija/Komisija, C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 93. un 94. punkts un tajos minētā judikatūra).

57 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka ne ar vienu no šajā lietā iesniegtajiem apstākļiem nevar tikt pierādīts, ka būtu pieļauta kļūda tiesību piemērošanā Vispārējās tiesas apsvērumos, kas izklāstīti apstrīdētā sprieduma 97. punktā un kas attiecas gan uz prasītāju pirmajā instancē pierādījuma nastu, gan uz to, ka tie ir vienīgi vispārīgi apgalvojuši, ka sabiedrības veselības aizsardzība pieprasa, lai tiem būtu piekļuve strīdīgajiem dokumentiem, nesniedzot konkrētu pamatojumu, ka šāda aizsardzība ietilpst sevišķās sabiedrības interesēs.

58 Šajos apstākļos Zviedrijas Karaliste nav pamatojusi, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka Komisija varēja šajā lietā pamatoti uzskatīt, ka nekādas sevišķas sabiedrības intereses nepamato dokumentu publiskošanu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējo daļu.

59 Tādēļ otrais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

C. Par trešo pamatu

1. Lietas dalībnieku argumenti

60 Zviedrijas Karaliste, kritizējot pārsūdzētā sprieduma 100. un 101. punktu, apgalvo, ka Vispārējā tiesa, atsakoties atzīt, ka apstākļi, kas notikuši pēc lēmuma atteikt piekļuvi dokumentiem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, arī bija jāņem vērā Savienības tiesām, pārbaudot šāda lēmuma tiesiskumu atbilstoši LESD 263. pantam, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Šī dalībvalsts uzskata, ka šajā lietā, lai gan *EU Pilot* procedūras izbeigšana notika pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, šis apstāklis būtu bijis jāņem vērā Vispārējai tiesai saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001.

61 Šī dalībvalsts apgalvo, ka, lai gan jaunie apstākļi varēja tikt izvērtēti vienīgi jauna pieteikuma par piekļuvi dokumentiem, kurš adresēts attiecīgajai iestādei, ietvaros, šādas sistēmas sekas būtu paralēlas procedūras un garākas procedūras, kā arī lielāki administratīvie slogi pieteikuma iesniedzējiem. Turklāt sava nolēmuma pamatošanai Vispārējā tiesa esot pamatojusies uz Tiesas judikatūru saistībā ar procedūrām valsts atbalsta jomā, kura neesot attiecināma uz lēmumiem, kas pieņemti saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001. Zviedrijas Karaliste uzskata, ka Vispārējai tiesai esot bijis drīzāk jāņem vērā 37.–41. punkts, 2011. gada 15. septembra spriedumā *Koninklijke Grolsch*/Komisija (T-234/07, EU:T:2011:476).

62 Komisija, Čehijas Republika un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd šo argumentāciju.

2. Tiesas vērtējums

63 Kā Vispārējā tiesa ir pamatoti konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 100. punktā, no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības tiesību akta tiesiskums ir jāvērtē, pamatojoties uz šī akta pieņemšanas brīdī eksistējušiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem (spriedums, 2015. gada 3. septembris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Komisija, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

64 Šajos apstākļos trešais apelācijas sūdzības pamats, kas saistīts ar to, ka Vispārējai tiesai esot bijusi jāņem vērā attiecīgās *EU Pilot* procedūras izbeigšana, kas notikusi pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, ir jānoraida kā nepamatots.

65 Līdz ar to prasība ir noraidāma kopumā.

VI. Par tiesāšanās izdevumiem

66 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

67 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

68 Tā kā Zviedrijas Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs un tā kā Komisija ir prasījusi atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tad šai dalībvalstij ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

69 Čehijas Republika, Dānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste un Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Zviedrijas Karaliste sedz Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;

3) Čehijas Republika, Dānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste un Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]